

DE TOT PLEGAT

Joan Roma i Cunill

ALCALDE DE BORREDÀ

EL FACTOR ICETA

Cada poble, cada país, necessita un lideratge fort, per sortir de la crisi. Són molt escassos, els «homes d'estat», al llarg de la història, i encara més en els temps actuals. Massa sovint, els qui volien exercir de líders han caigut en populismes estèrils que només han servit per empitjorar la situació.

Mentrestant no siguem manats per màquines, «el factor H», el factor humà, continua sent fonamental. Així ha estat al llarg de mil·lennis, i així és avui en dia. Si mirem enrere, veurem com cada poble, cada ciutat, on hi ha hagut un líder clar, el seu impuls i desenvolupament ha estat espectacular, amb relació a qualsevol altre municipi veí, on no s'ha donat aquest fet.

A nivell municipal, ho vàrem veure en la Barcelona de Maragall, en la Girona de Nadal, en la Seu de Ganyet, en la Lleida de

Siurana, en la Solsona de Lluçanò, a Vic amb Muntanyà, a Manresa amb Cornet, a Ripoll amb Piella, etc., etc. Persones clau, en els moments decisius, per transformar el seu entorn donant-li un impuls cap al futur, com feia molt de temps que no havia tingut, fins al punt que la majoria d'elles encara es beneficien d'aquelles energies inicials.

El mateix podem dir d'un país, d'un Estat. Ho podem dir de la Suècia d'Olof Palme, l'Alemanya de Willy Brandt i Helmut Kohl, o la França de Mitterrand, i l'Espanya de Felipe González, per no allargar la llista. Líders clars i potents, arribats en el moment oportú per tirar endavant etapes decisives per als seus països i per al conjunt de la UE.

Serveixi aquesta llarga introducció per constatar la necessitat d'un fort lideratge a Catalunya per sortir de la pitjor crisi de

la nostra història contemporània. El panorama és desolador perquè el procés independentista ha deixat un país absolutament trasbalsat, desorientat, dividit i en la pitjor crisi social, econòmica i institucional mai viscuda.

Només uns resultats adients el 21-D poden facilitar l'inici de la recuperació cap a la normalitat perduda. És impossible allargar més la falta de governança, després de cinc anys de paràlisi en les grans i petites decisions. No ho aguanta el país, no ho aguanta la gent, perquè amb la Generalitat tot ha quedat parat o semiparat. Des de la talaia d'alcalde, puc detallar tot el que no funciona o funciona malament, entre les dues administracions. I entre aquestes i les entitats ciutadanes. O es reacciona de forma ràpida i contundent, o la crisi esdevindrà irreversible.

Toca, doncs, mirar les alter-

natives proposades. L'experiment de llista única independentista, sota la fórmula de Junts pel Sí, ha estat un desastre. No solament pels resultats obtinguts, a la vista de tothom, sinó per les batalles internes que han frenat qualsevol acció de govern. Ara van separats, si bé amb uns lideratges impossibles de convertir-se en efectius, per la mateixa rivalitat del mal experiment viscut, i perquè tots dos depenen de resolucions judicials, imminents. Independentment dels resultats de cadascun, és impensable que puguin formar govern coherent i estable. A més, ja han demostrat la seva incapacitat per governar i complir compromisos i ruta.

Del cantó constitucionalista, el panorama de lideratges és poc atractiu o viable, excepció feta de Miquel Iceta. Iceta té un bagatge enorme, per l'edat que té, amb un coneixement de l'ac-

ció de govern, a tots els nivells, com cap altre no té. Coneix plenament el govern de l'Estat, el de la Generalitat i el dels ajuntaments, té una capacitat de treball i lideratge innats, amb bona mà esquerra i cintura política com ha demostrat incomptables vegades al llarg de tota la seva trajectòria, i molt especialment en els darrers anys, aquí, i allà. Sincerament, crec que ha arribat el seu moment, per convertir-se en l'home d'Estat i de consens que necessitem, per sortir de la greu crisi en què ens trobem. De preparat n'està, i ha fet una candidatura amb aquesta previsió. L'única que preveu governar, i disposar de la gent adequada per fer-ho. Els lideratges no s'improvisen. Es construeixen a foc lent, amb coneixement, experiència i pràctica. El factor Iceta és el tret diferencial i essencial d'aquesta campanya. Ben aviat ho comprovarem.

VEIENT-LES PASSAR

Josep M. Oliva

LA FORÇA D'AMPANS

Si volgués parlar de totes les coses de Manresa que no m'agraden podria escriure cinquanta articles com aquest i sentiria que em falta espai. Però si volgués ser just amb aquesta ciutat, que és la meua i me l'estimo, sé que en podria escriure moltíssims més parlant-ne en positiu. Tan sols m'hauria de parar a observar tot allò que tenim de bo i que de vegades ens sol passar per alt. Tenim un patrimoni històric que ens ha vingut donat -la Seu, la Cova, el Pont Vell...- i un altre

que hem vist néixer o fer-se més gran -el parc de l'Agulla, un hospital magnífic, uns bons pavellons esportius... I tenim també el potencial humà i associatiu que passeja arreu la marca Manresa i del qual de tant en tant presumim davant dels forasters: l'afició del Bàsquet Manresa, la màgia del Kursaal, la importància de la Fira Mediterrània o l'empenta i el reconeixement arreu d'empreses com AUSA, de científics com Pere-Joan Cardona, de pintors com Joaquim Falco, de músics com Santi Arisa o

Manel Camp, de dissenyadores com Miriam Ponsa, de dramaturgs com Esteve Soler, d'atletes com Núria Picas... Però hi ha encara una efervescència de gent que de forma personal o col·lectiva treballen de valent dia a dia per fer una ciutat més rica i una societat millor. I encara que sabem que hi són, de vegades ens n'oblidem o no els donem la importància que tenen.

Fa un parell de dies es publicava la notícia de l'obertura d'un nou supermercat portat per usuaris d'Ampans, la fundació

que s'ocupa d'acollir, educar i donar feina a persones amb discapacitats intel·lectuals o físiques i que des de la seva creació, l'any 1965, no ha parat de créixer. Quan Ampans va néixer molts manresans encara no ho havien fet i alguns teníem ben pocs anys. Potser perquè hem crescut junts, de vegades no ens adonem de com Ampans s'ha fet gran. Ni ens adonem de la sort que té Manresa i el Bages de tenir una entitat que ha sabut compaginar la seva activitat assistencial amb l'empresarial per

poder donar un millor servei i per poder integrar els seus usuaris al món laboral amb unes condicions més que dignes. D'una manera persistent i sense grans escarafalls, els gestors d'Ampans, els educadors, els treballadors i els seus usuaris han construït un empori de solidaritat i de tendresa del qual els manresans ens hauríem de sentir tremendament orgullosos. I cada cop que ens vingués un foraster li hauríem d'explicar que, a més a més de la Seu, del Kursaal i d'un equip de bàsquet, tenim una entitat feta de gent especial que és materialment i humanament de primera.

ESTIGUEU ALERTA!

L'EVANGELI

M. Carme Pinilla

Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment». Aquestes són les paraules clau de l'Evangeli d'aquest primer diumenge d'Advent: «estigueu alerta, vetlleu!», és a dir, viviu desperts! Segons

Marc, l'ordre de Jesús no és només per als deixebles que l'estaven escoltant, sinó que es dirigeix a tots els seus seguidors de tots els temps, així doncs, després de més de vint segles de cristianisme, ens podríem preguntar: què se n'ha fet, d'aquesta ordre de Jesús? Com vivim els cristians d'avui? Seguim desperts? Es manté viva la nostra fe, o s'ha anat apagant en la indiferència i la mediocritat? Cal estar atents i ben desperts per ser capaços de veure que l'Església necessita un cor nou, que és necessari treure'ns l'apatia i reviuire la fe humil i neta dels creients senzills. Vigilar és, per damunt de tot, despertar de la inconsciència i viure atents a la realitat

que ens envolta.

Avui comença l'Advent, temps d'espera i preparació de la vinguda de Jesús, però: com es pot esperar aquesta vinguda enmig d'una societat on sembla que Déu ja no interessa? En molts ambients, Déu s'ha anat reduint a un record del passat, a les llars gairebé no se'n parla, no s'espera... Es podria dir que hi ha una crisi d'esperança. Sense Déu, sembla que l'ésser

«Es podria dir que hi ha una crisi d'esperança sense Déu, sembla que l'ésser humà s'ha convertit cada vegada més en una pregunta sense resposta, un caminar sense rumb»

humà s'ha convertit cada vegada més en una pregunta sense resposta, un caminar sense rumb. Aquesta situació ens fa pensar que, ara més que mai, necessitem recuperar l'esperança, tornar a despertar la nostra vida interior i pensar que, si som capaços d'escoltar amb fidelitat el missatge de Jesús, missatge d'amor i generositat, percebrem en el fons de la nostra ànima una força capaç d'humanitzar i donar sentit a la nostra vida. Només un Déu acollit de manera responsable en el fons del nostre cor pot transformar l'ésser humà. Aquest seria el veritable sentit de l'Advent, i és per això que els cristians el celebrem!